

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.431/2011/6.szám

A Kúria a dr. Paksi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Paksi Ferenc ügyvéd/ által képviselt felperesnek, a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága /3530 Miskolc, Kandia u. 12-14./ alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Nógrád Megyei Bíróság 2011. április 20. napján kelt 10.K.21.211/2010/15. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Nógrád Megyei Bíróság 10.K.21.211/2010/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 /egyszázezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 436.800 /négy százharminchatezer-nyolcszáz/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél vagyonbecslési eljárást végzett, melynek eredményeként 2004. évre vonatkozóan személyi jövedelemadó adónemben összesen 5.619.484 Ft, míg százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben 1.660.503 Ft adóhiányt állapított meg, a mindösszesen 7.279.987 Ft adóhiány után 3.639.993 Ft adóbírságot és 3.075.351 Ft késedelmi pótlékot szabott ki.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 109. § /1/ bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes adómentes, bevallott és bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege nem érte el ugyanezen időszakra vonatkozó befizetéseinek és egyéb kiadásainak összegét.

Az alperes a 2127862871 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, kiemelve, hogy a korábbi - új eljárásra utasító -

másodfokú határozat iránymutatásának megfelelően tárta fel az elsőfokú adóhatóság a tényállást, és a levont következtetései ennek alapján megalapozottak.

Az adózó a jogorvoslati eljárásban az elsőfokú eljárás során becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő módon nem igazolta.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy az Art. 97. § /4/ bekezdése alapján az alperest terheli a bizonyítási kötelezettség; az eljáró adóhatóság az Art. 108. § /2/ bekezdésének sem tett eleget, nem bizonyította a becslés alkalmazása feltételeinek fennállását, olyan tanúk meghallgatását mulasztotta el, akik a fedezet meglétét megerősíthették volna, illetve az 1. Kft. és a 2. Kft. között létrejött szerződés helyes értelmezését segíthették volna elő.

Álláspontja szerint téves az az adóhatósági álláspont, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú adóhatóság az adózó által meghallgatni kért tanúkat nem hallgathatja meg, mert csak az alperesi másodfokú hatóság által meghatározott körben ismételhette meg az eljárást.

Az elsőfokú bíróság teljesítette a felperes által kért tanúmehallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványt, azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a perbeli bizonyítás sem volt hitelt érdemlő, nem szolgált értékelhető bizonyítékként arra, hogy a B. Gy-től kapott kölcsönök 2002. december 31-i 7 millió Ft-os záróállománya a 2003. január 1-jei nyitótételként figyelembe vett 7.400.000 Ft-on felül még a felperes rendelkezésére állt.

A 2. Kft. által megfizetett foglalóval kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes nem tudott ésszerű magyarázatot adni arra, hogy a foglaló az 1. Kft.-nél utóbb miért tagi hitelként került volna lekönyvelésre, ráadásul csökkentett összegben.

Mindezekre figyelemmel a felperes kereseti kérelmét elutasította, kifejtve, hogy hitelt érdemlőség hiányában sem a B. Gy-től kapott készpénz kölcsön, sem pedig az 1. Kft. által előszerződés alapján megfizetett 10 millió Ft foglaló a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérés igazolására nem szolgálhatott, így az alperesi határozat jogszabálysértése nem volt megállapítható.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését, a keresetének történő helyt adást.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok iratellenes és kirívóan okszerűtlen, logikátlan értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni, hogy az 1. Kft. foglalóként 10 millió Ft összeget kapott 2004. február 3. napján, illetve, hogy a B. Gy. által nyújtott kölcsönből még 7 millió Ft forrás állt rendelkezésére a vizsgált időszakban.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettséget és terhet nem az adóhatóságra, hanem a felperesre telepítette, ezzel megsértve a Pp. 336/A. §-át.

Szerinte a bíróság ítélete nem foglalkozott érdemben az alperesi határozat ellen benyújtott keresetlevélben megfogalmazott okfejtéssel, illetőleg jogszabálysértést követett el akkor is, amikor a jogtanácsos által képviselt alperes részére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. /VIII. 22./ IM rendelet előírásait alkalmazta.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 109. § /1/ bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyon-gyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg.

A /3/ bekezdés alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja.

E szabályozás értelmében az adóhatóságnak kell bizonyítania a becslési eljárás alkalmazásának szükségességét, ezt követően azonban a bizonyítási teher megfordul, és az adózónak lehetősége van bizonyítania a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést.

A Kúria az ún. vagyonosodási eljárásokban már több eseti döntésében elvi élel mutatott arra rá, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózónak kell hitelt érdemlő adatokkal igazolnia (EBH 2006. 1462).

A Kúria egységes ítélezési gyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárásban - az eljárás rendkívüli perorvoslati jellegére figyelemmel - a tényállás módosítására, a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére általában nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás iratellenes megállapításokat tartalmaz, a logika szabályaival ellentétesen érvel, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegeli.

Az elsőfokú bíróság a közigazgatási eljárás iratai, a felperes személyes előadása, a peres eljárás során lefolytatott bizonyítás során azt állapította meg, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést.

Helyesen mutatott rá, hogy miért nem fogadható el a B. Gy.-féle kölcsön rendelkezésre állása 2004. január 1-jével, és tárta fel e kölcsönügylet kapcsán felmerült ellentmondásokat.

Ugyancsak nem tévedett az adásvételi előszerződés kapcsán megfizetett foglalóval kapcsolatban sem; részletesen kitért arra, hogy ez forrásként miért nem fogadható el, és a felperes által előadott magyarázat miért aggályos, kétségbe vonható.

A tanúk meghallgatása nem vezetett olyan eredményre, mely az alperesi határozatban megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására vezetett volna.

Egyik ügylet esetében sem tudta a felperes a felmerült aggályokat eloszlatni és a források, fedezet meglétét hitelt érdemlően bizonyítani.

A Kúria megállapította, hogy a felperes által a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet megfelel a Pp. 206. § /1/ bekezdése szerinti értékelésnek és a Pp. 221. § /1/ bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság a döntését megfelelő részletességgel indokolta. A bizonyítékok mérlegelésénél nem tapasztalt olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelést, amely lehetőséget biztosítana a bizonyítékok újraértékelésének vagy felülmérlegelésének.

Nem sértette meg a Pp. 336/A. §-át sem, hiszen a már felhívott jogszabályhelyek alapján az alperesi hatóság a tényállás-felderítési és bizonyítási kötelezettségének a jogszabályban írtak szerint eleget tett, így nem volt lehetőség a Pp. 336/A. §-ának alkalmazására, vagyis a bizonyítási teher megfordítására.

Kétségkívül az Art. 140. § /1/ és /2/ bekezdése értelmében az új eljárásra utasítás esetén a felettes szerv határozatában meghatározza azokat a körülményeket, amelyekre az új eljárás kiterjed, és az elsőfokú hatóság az új eljárás elrendelésére okot adó körülményeket, illetőleg ezekkel összefüggő tényállási elemeket vizsgálhatja; ez azonban nem jelenti azt, hogy az adott tényállási elemmel összefüggésben felmerülő új bizonyítékokkal kapcsolatos bizonyítás elrendelésére ne volna jogosult, és azok vizsgálatát mellőzhetné.

Csupán e tekintetben ért egyet a bíróság a felperes jogi álláspontjával; azonban szükséges rámutatni arra, hogy a bíróság ezen alperesi hiányosságot a peres eljárásban pótolta, hiszen a felperes által kért tanúk meghallgatását elrendelte.

Összegezve a felülvizsgálati bíróság - egyetértve az elsőfokú bírósággal és az alperessel - azt állapította meg, hogy a felperes által hivatkozott, felajánlott bizonyítékok a forráshiány cáfolatára alkalmatlanok voltak.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a perköltség megállapítása során sem.

A Pp. 67. § /2/ bekezdése értelmében a perben a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg.

Külön jogszabályi rendelkezés hiányában a hivatásszerűen jogi képviselőt ellátó jogtanácsost az ügyvéd részére járó díjazással azonos összegű munkadíj illeti meg, amennyiben a képviselőt munkaviszony, illetőleg tagsági viszony keretében látja el; ezért a munkadíj összegének megállapítása során a 32/2003. /VIII. 22./ IM rendelet előírásait kellett figyelembe venni.

A fentiekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2012. április 19.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó
bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő